# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **RNDr. P. O.**, zast. JUDr. Ladislavem Kolačkovským, advokátem, se sídlem Na Příkopě 859/22, Praha – Nové Město, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2010, č. j. 22 Cad 161/2009 – 22,

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 17. 9. 2009, č. X, bylo rozhodnuto tak, že podle ustanovení § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí, a s přihlédnutím k čl. 46 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1408/71, o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění platném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, se žalobci od 29. 3. 2008 přiznává starobní důchod ve výši 5964 Kč měsíčně. Podle nařízení vlády č. 211/2008 Sb. se od srpna 2008 zvyšuje základní výměra důchodu 940 Kč o 260 Kč na 1200 Kč měsíčně; procentní výměra důchodu náleží v nezměněné výši 5024 Kč měsíčně; celkem náleží 6224 Kč měsíčně. Žalovaná vysvětlila, že základní výměra důchodu v plné výši činí 2170 Kč měsíčně. Částky jsou uváděny v dílčené výši. Podle nařízení vlády č. 363/2008 Sb. se od ledna 2009 zvyšuje procentní výměra důchodu 5024 Kč o 4,4 %, tj. o 222 Kč na 5246 Kč měsíčně; základní výměra důchodu náleží nadále ve výši 1200 Kč měsíčně; celkem náleží 6446 Kč měsíčně. Základní výměra důchodu v plné výši činí 2170 Kč měsíčně. Částky jsou uváděny v dílčené výši.

Proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 9. 2009 se žalobce bránil žalobou ze dne 30. 11. 2009, v níž navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Namítal, že u svého tehdejšího zaměstnavatele (Výzkumného ústavu vodohospodářského Praha, pobočka Brno) byl nepřetržitě zaměstnán v době od 1. 8. 1969 do 31. 12. 1986 a výpočet z vyměřovacího

základu z dosaženého výdělku v částce 34 176 Kč je nesprávný. Nemůže mu totiž být na škodu, pokud snad zaměstnavatelem nebyly potvrzeny vyměřovací základy za dobu od 1. 1. 1985 do 31. 12. 1986.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 11. 2010, č. j. 22 Cad 161/2009 – 22, žalobu zamítl a rozhodl dále, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku poukázal na relevantní právní normy a dospěl k závěru, že z dikce zákona vyplývá, že doby zaměstnání v cizině dosažené před 1. 1. 1996, nejde-li o pracovníky v zahraničí a doby započtené podle § 10 vyhlášky č. 149/1988 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 1995, se pro výpočet průměrného měsíčního výdělku vylučují. Pokud žalobce v době od 11. 6. 1982 do 12. 6. 1985 pracoval jako expert v zahraničí (v Zambii, přičemž následně emigroval a pracovní poměr s ním byl zaměstnavatelem rozvázán ke dni 31. 12. 1986), uvedená doba mu sice byla zhodnocena jako doba zaměstnání, žalovaná však správně stanovila rozhodující výdělek tak, že jej vypočetla za období posledních 12 kalendářních měsíců před vysláním do zahraničí, tedy od 11. 6. 1981 (v odůvodnění rozsudku omylem uvedeno datum 11. 6. 1982) do 10. 6. 1982.

Proti rozsudku Krajského soudu v Brně se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností doručenou krajskému soudu dne 26. 1. 2011, podanou z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Namítal, že při výpočtu jeho pravděpodobného výdělku nebyla žalovanou zohledněna inflace, k níž v Československu došlo mezi roky 1981, resp. 1982 a 1985, resp. 1986. V důsledku uplatnění rozhodného období 12 měsíců před vysláním stěžovatele do zahraničí tak došlo k umělému snížení vyměřovacího základu za roky 1985 a 1986. V tomto směru stěžovatel navrhl též doplnit dokazování.

Dříve než mohl Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti, kterou obdržel dne 3. 3. 2011, rozhodnout v souladu s rozvrhem práce a pořadím, v jakém k němu věci došly, a s přihlédnutím ke složitosti právní otázky, která je předmětem sporu, bylo mu dne 17. 1. 2012 doručeno **zpětvzetí kasační stížnosti** ze dne 16. 1. 2012, podané zástupcem stěžovatele písemně prostřednictvím držitele poštovní licence (Pošta Praha 1, PSČ 110 00) a odůvodněné tak, že jelikož nebylo do dne podání zpětvzetí o kasační stížnosti rozhodnuto a stěžovatel nehodlá ve věci dále pokračovat, dal svému zástupci jednoznačný pokyn vzít kasační stížnost zpět.

Podle ustanovení § 37 odst. 1 věty první s. ř. s. *účastníci a osoby zúčastněné na řízení mohou činit své úkony jakoukoli formou, pokud zákon pro některé úkony určitou formu nestanoví.* Podle odst. 2 téhož ustanovení *podání obsahující úkon, jímž se disponuje řízením nebo jeho předmětem, lze provést písemně, ústně do protokolu, popřípadě v elektronické formě podepsané elektronicky podle zvláštního zákona (zákon č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů /zákon o elektronickém podpisu/, ve znění pozdějších předpisů). Bylo-li takové podání učiněno v jiné formě, musí být do tří dnů potvrzeno písemným podáním shodného obsahu nebo musí být předložen jeho originál, jinak se k němu nepřihlíží.*

Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. *navrhovatel může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl.* Podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. před středníkem *soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.* Toto ustanovení je přitom na základě § 120 s. ř. s. třeba přiměřeně použít i pro řízení o kasační stížnosti.

Jelikož právní úkon stěžovatele, kterým došlo ke zpětvzetí kasační stížnosti, jako projev vůle směřující ke vzniku, změně či zániku jeho subjektivních práv a povinností, které právní norma s takovým projevem spojuje, zde zastavení řízení o kasační stížnosti, splňuje veškeré právem požadované formální i obsahové náležitosti, a toto podání, jímž stěžovatel disponuje řízením, bylo soudu rovněž doručeno v zákonem požadované formě, Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti proti napadenému rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2010, č. j. 22 Cad 161/2009 – 22, v souladu s ustanovením § 47 písm. a) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. usnesením zastavil.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu